„Danskeren",

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udgaar hver Tirsdag og Fredag.
Pris pr. Aargang
i de Forenede Stater $1.50, Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring og andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: A. M. Andersen.
Alle Bidrag til „Danskeren"s Indhold: Afhandlinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, bedes adresserede:
A. M. Andersen, Blair, Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Neb. as second klas matter.

Advertising Rates made knows upon application.

„Danskeren"

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne, og al Bæld er betalt, i Overensstemmelse med de Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

„Vien" — „Alt".

Hr. Redaktør, med Tilladelse et Par Oplysende Bemærkninger i Anledning af din Artikel: „Vore Pengeindsamlinger".

Gældsindsamlingskomiteen er Taknemmelig for hvert et godt Vink, Raad og Opmuntring, som den modtager rundt omkring fra til denne vigtige Sags Fremme.

Tak ogsaa for din Tilstyndelse til Bedste for Sagen.

Men, der er paa nuværende Tidspunkt et beklageligt „Men" i dit Stykke. Det Men med Henstillingen — „intet eller alt", eller det „Men" — Komiteen „har ikke sagt, at der subskriberes kun paa den Betingelse, at dette Maal naas, saa at ingen Subskription er bindende, førend den hele Sum er subskriberet."

Dette er rigtigt, det har Komiteen ikke sagt, fordi den vilde ikke sige det.

Sagen paa Betingelse var oppe paa Aarsmødet, men gik ikke igennem. Men det gik med stor Interesse igennem: Gælden afvikles og betalbar i tre Tider.

Spørgsmaalet om Subskription paa Betingelse, var oppe til Drøftelse i Komiteen, men vi lod det falde, baade i Tro til Gud og vort Folk. Maalet er: Gældens Afbetaling. Saa er Aarsmødets Bestemmelse, og det er Maalet for Komiteen ikke at hvile, førend dette er gennemført.

Vi er allerede et godt Stykke paa Vej med Arbejdet, og saa vidt mig bekendt møder Sagen Velvillie alle Vegne.

Paa flere Steder er man allerede færdig med Subskriptionsarbejdet med aldeles overraskende Resultater. Gud være hjertelig takket derfor! Og den første Indbetaling er allerede begyndt.

Der er, kære Ven og Venner, saaledes ikke Rum for Betingelses-Subskription nu, efter at Arbejdet allerede er saa langt fremskreden, som det er.

Til den kære Præst og Venner derude i Nebraska vil jeg gerne sige: Giv eders paatænkte Hundreder af Dollars — saa meget bedre; thi Maalet skal nok naas — vel at mærke, om vi alle siger, med Redaktøren: „Det er vor Gæld", og faa enhver yder efter Evne en fuld Haands Gave.

Kære, lad det „Men" — Subskription paa Betingelse, at alt subskriberes, førend noget er betalbart — helt ude af Betragtning paa nuværende Tidspunkt; thi det vil kun bringe Forstyrrelse i Arbejdets Gang.

Derimod er der et andet Men, som jeg vil henstille med Inderlighed og Varme til enhver Embedsbroder, enkelt Medlem og Menighed, dette nemlig:

Men jeg vil være med at yde en god Sum, at „alt" kan blive subskriberet og betalt. Saa skal Maalet nok naas.

Venner over hele Linien, lad os nu skynde os med Subskriptionen. Det staar jo enhver frit for at dele den subskriberede Sum i de tre omtalte Tider: November i Aar, 1. Maj og 1. November næste Aar 1907.

Lige i Øjeblikket, som jeg slutter disse Bemærkninger, Brev fra Østen med godt Indhold. Blot et Par Linier. Det hedder: „Jeg tror nok, at Gældsindsamlingen vil bringe et godt Resultat for Kredsens Vedkommende." Venner, Lad os faa høre flere Opmuntringer i Sagen.

Med Fredens Hilsen,

G. B. Christiansen.

— — —

Blot et Par Bemærkninger til ovenstaaende. Hvad jeg og de andre Venner, der talte om Sagen under Kredsmødet i Hampton, vilde, det var kun at fjerne enhver Mulighed for, at dette skæbnesvangre skulde ske, at blot en Del af Gælden blev betalt. Men vi ser jo nu, at Komiteen og vi har det samme Maal — al Gældens Betaling! Lad os saa bare lægge Kræfterne sammen for at naa dette Maal. Vil saa nogen sætte den Betingelse ved sin Subskription, at det nævnte Maal naaes, saa staar det jo enhver frit for. Det ligger alligevel i Sagens Natur, at det skal naaes. A. M. A.

En velmeent Kritik.

„Regler for Lægmandsvirksomhed."

Det er ikke Komiteen eller dens Arbejde i og for sig, jeg nu er efter at kritisere. Min Kritik vil saarere falde paa Samfundet eller Aarsmødet i Kenmare. Det var aabenbart en stor Fejl, dette Møde begik, da det nedsatte en Komite til at lave en Lov for Lægmandsvirksomhed; thi Samfundet har derved sanktioneret denne ukirkelige og ubibelske Indretning. Denne Indretning er saa ubibelsk, at man vil forgæves søge hele Bibelen igennem for at finde en eneste Regel, som kan med Rette anvendes derpaa, eller et eneste Ord, som kan hjemle den efter den moderne Brug af Ordet Lægmandsvirksomhed, og saaledes som denne Virksomhed er forstaaet i de omhandlende Regler. Der hævdes nok, at den er i praktisk Gang i den „Indre Mission" i Danmark, men derfor er den lige ubibelsk. Alene dette, at den er ubibelsk, burde være nok for os til ikke at befatte os med den. Jeg for min Del vil ikke have med noget at gøre, som er ubibelsk, ikke engang, naar Spørgsmaalet er om Kirkeforfatninger og kirkelige Indretninger, hvor dog jo ganske vist kan tillades en vis Frihed, nej, jeg vil ikke have med det at gøre, om man saa end ti Gange paaberaaber „J. M." i Danmark, og om man saa end kunde paavise, at det var i Brug ti andre Steder i Verden; thi jeg tror, det baader os bedst, at vi i alle Ting, baade i det indvortes og i det udvortes, baade i Livet og i Læren, indrette os efter Guds Ord.

Jeg skal ikke denne Gang indlade mig paa at kritisere disse Regler enkeltvis. Jeg har blot taget Pennen for at advare imod eller i det mindste for mit eget Vedkommende at protestere imod, at vi i et lutherskt Kirkesamfund antage noget saa ulutherskt, ukirkeligt og ubibelsk som den i disse Regler foreslaaede Lægmandsvirksomhed.

N. P. Simonsen.

Anm. Formodentlig vil ovenstaaende finde Modsigelse. Det kan jo ikke ventes andet, da det er en Beslutning af selve Aarsmødet der tages til Orde imod. Maaske endog nogle kan mene, at vi ikke burde have optaget det. Vi kan dog ikke skønne rettere, end Pastor Simonsen mener det ret alvorligt, og han holder sig til en Sag uden at sigte Personer, saa det vilde efter vor Mening ikke være ret at lukke Bladet for ham. Der maa være Frihed iblandt os til at udtale os om, hvad vi mener er „bibelsk, lutherskt og kirkeligt." Om nogen føler sig opfordret til at fremholde et forskelligt Syn paa den Sag, saa bedes han paa Forhaand om, at tage helt saglig paa den; thi da kan en Diskussion blive frugtbringende. Red.

Bønnen i Jesu Navn.

Foredrag
af Prof. S. C. Eriksen ved
Kredsmødet
i Hampton, Nebr.

Og hvad som helst I bede om i mit Navn, det vil jeg gøre, at Faderen maa forherliges ved Sønnen. Dersom I bede om noget i mit Navn, vil jeg gøre det.
(Joh. 14, 13—14.)

I Joh. 12, 27—28 hører vi, at Jesus, da Angsten for hans forestaaende Lidelse og Død overfalder ham, udbryder: „Nu er min Sjæl forfærdet; og hvad skal jeg sige? Fader frels mig fra denne Time! Dog derfor er jeg kommen til denne Time. Fader herliggør dit Navn! Og den sidste Aften før hans Lidelse hører vi, at han ligesom sammenfatter hele sit Livs Gerning i dette: Jeg har herliggjort dig paa Jorden (Joh. 17, 4). Det var altsaa det, der var Maalet for hele hans Liv og Gerning, at Faderen maatte herliggøres ved ham. Og det er ogsaa det, der er Maalet for det Liv, han lever i sine troendes Hjerter og den Gerning, han gør i deres Liv, at Gud ved ham maa herliggøres i dem, saaledes som vi ogsaa hører Paulus sige det, da han sidder i Fængslet i Rom og venter paa Døden, at det er hans Haab, „at Kristus skal med al Frimodighed, som altid saa og nu, forherliges i hans Legeme, være sig ved Liv eller ved Død." (Filip. 1, 20). Altsaa det er det, der er Herrens Maal med hvert eneste troende Menneskes Liv: Guds Forherligelse —.

Men det ved vi, saa mange som med al vor Synd og al vor Skam og al vor Nød kom til Jesus Kristus og af ham fik Magt til at vorde Guds Børn, at ved vore egne Kræfter formaar vi kun at gøre Herren Skam, og vi har erfaret, at det er sandt, hvad Herren siger, at uden ham kan vi slet intet gøre (Joh. 15, 5).

Men netop fordi det er saaledes, at vi i os selv er aldeles ude af Stand til at herliggøre Gud i vort Liv, derfor har Herren sagt til sine Venner fordum, og derfor siger han til sine Venner i Dag: „Hvad som helst I bede om i mit Navn, det vil jeg gøre, at Faderen maa forherliges ved Sønnen." Dermed har han gjort det muligt for os at forherlige Guds Navn, idet han har lovet paa vor Bøn at virke det i vort Liv, som vi ikke selv formaar —. Og lad os saa til en Begyndelse slaa fast, at denne herlige Forjættelse, som Herren, for at vi dog endelig skal tro det, udtaler to Gange efter hinanden, det er et Ord, som staar fast nu og altid i sin hele fulde Udstrækning, fordi han, som har sagt det er, „det sanddru og trofaste Vidne" (Joh. Aab. 3, 14) og den, som er „given al Magt i Himmelen og paa Jorden" (Matth. 28, 18), den som, efter at have sejret over den stærke, sidder paa Tronen og regerer (Joh. Aab. 3, 21). Han baade vil og kan staa ved sit Ord.

Og Forjættelsens Betydning er da denne: Alt hvad Guds Børn behøver for at herliggøre Gud i Livet og i Døden, det vil han give dem, forudsat at de beder derom i Jesu Navn. Men lad os saa ogsaa lægge Mærke til, at denne Forjættelse er givet til Herrens Venner, og den gælder kun for dem, som med al Strøbelighed dog har det som deres Hjertes dybeste Begær at forherlige Gud. Det er ikke en Forjættelse Herren ligesom kaster ud i Grams, og som Mennesker kan betjene sig af, naar de kommer i en eller anden Nød for saa, naar de er bleven hjulpne, at vende Herren Ryggen. Det er ikke dertil Herren har forpligtet sig. Nej, men det er overfor dem, i hvem dette Suk lever: Herre, at jeg dog ikke maa gøre dit Navn Skam, men at du maa herliggøres i mig, at Herren har forpligtet sig til at gøre, hvad som helst de bede om i hans Navn, at Faderen maa forherliges ved Sønnen.

Men der er altsaa sat en Betingelse, at Bønnen sker i Jesu Navn. Og hvad vil det saa sige at bede i Jesu Navn? Ja vi kan maaske bedst oplyse det ved at bruge et Eksempel. Lad os antage, at du ønsker at opnaa et eller andet hos en Mand, at faa ham til at gøre et eller andet for dig, som du ikke selv kan gøre, men du ved, at han vil ikke gøre det, hvis du saadan uden videre kommer og beder ham. Men sæt saa, at du kender et andet Menneske, som staar ham nær, som han holder af og nødig vil gøre imod, og saa dette Menneske siger til dig: „Du maa gaa til ham og bede ham i mit Navn (eller, med andre Ord) bede ham fra mig at opfylde dit Ønske." Se saa vil hin Mand maaske gøre for dig, hvad du ønsker, ikke for din Skyld men for sin Vens Skyld.

Og ganske paa samme Maade forholder det sig med Bønnen i Jesu Navn overfor Gud. For at din Bøn altsaa skal være en Bøn i Jesu Navn, den Bøn, som sikkert og vist bliver opfyldt, kræves der for det første Ydmyghed, saa at du indrømmer dette, at du er aldeles uværdig til for din egen Skyld at opnaa nogetsomhelst godt hos Herren, eller med andre Ord, at det nytter slet intet, at du kommer og beder ham i dit eget Navn. At bede i Jesu Navn er altsaa først og fremmest at bede i Ydmyghed —.

Men dernæst kræves der Tro, Tro paa at, selv om dit Navn i sig selv intet betyder hos Gud, saa betyder Jesu Kristi Navn saa meget, at naar du kommer og beder fra fra ham eller i hans Navn, saa er du sikker paa Bønhørelse. Derfor siger Jesus ogsaa et andet Sted: „Alt hvad I begære i Bønnen, tror at I har faaet det, saa skal det vederfares Eder." (Mark. 11, 24). (Den danske Oversættelse oversætter unøjagtigt: „at I skulle faa det.") Du skal altsaa være saa sikker paa at faa hvad du beder om, som om du allerede har faaet det. Og Jakob siger, at det gælder om at bede i Tro og ikke tvivlende; thi den som tvivler maa ikke mene, at han faar noget af Herren. (Jak. 1, 6—7). Men er det Betingelsen, at der ingen Tvivl maa være i Sjælen, naar vi beder, hvem kan saa bede i Jesu Navn? Ingen er jo fri for Tvivl.

Men saa skal vi lægge Mærke til, at Herren slaar aldrig af paa Fordringen paa Idealet, men stiller det frem i hele sin Storhed og Højhed som det Maal, hvorefter vi skal stræbe. Tænk bare paa et Ord som dette: „Værer da fuldkomne, ligesom Eders Fader i Himlene er fuldkommen." (Matth. 5, 48). Men paa den anden Side forlanger han ikke, at vi skal begynde med at staa ved Maalet. Han kommer vor Skabning i Hu, at vi er Støv. (Salme 103, 14). Og lige saa vist som det er, at et Barn maa krybe, før det kan gaa, lige saa vist er det, at Herren hører den Bøn, som bliver bedt i Tro, selv om det er en svag Tro, en kæmpende Tro, blot han kan se, det er en Tro, som kæmper med Tvivlen og stræber mod Maalet. Og derfor hvis du ofte har svært, forfærdelig svært, ved at holde Tvivlen nede, naar du beder, saa læg ikke derfor Hænderne i Skødet og sid og vent paa, at det skal komme dumpende ned til dig. Nej, Barnet kommer aldrig til at gaa, hvis det ikke vil begynde med at krybe. Du kommer heller aldrig til at bede i Tro uden Tvivl, hvis du ikke vil begynde med at bede til Trods for din Tvivl. Bed som du kan, og er der saa ærlig, alvorlig Stræben i din Sjæl, saa skal du erfare, at han der stiller Kravet: Bed i Tro uden at tvivle, han giver ogsaa Kræfterne, der kan fyldestgøre Kravet. Han giver Troen til den, som beder. —

Men er det saa en Bøn i Jesu Navn, naar vi beder i sand Ydmyghed og i sand omend svag Tro, kan vi saa bede om hvad som helst og være sikre paa at faa det? Nej, vi begynder med at tale om, at Maalet for hele vort Liv og derfor ogsaa Herrens Hensigt med at give os denne Bøn, er Guds Forherligelse. Kun naar vi er sikre paa, at det, vi beder om, virkelig vil tjene til Guds Forherligelse ved os, kun da vil Herren give os det. Men har ikke vi, som beder, saa tit bedt om noget, som vi ikke fik, noget, som vi siden fik at se, vilde have været til Skade for Gudslivet i os, om vi havde faaet det? Og saaledes beder vi i en Kortsynethed og Uforstand sikkert mange Bønner, hvis Opfyldelse vilde tjene til alt andet end Guds Forherligelse, og som vi derfor heller ikke faar opfyldt. Men hvad skal der da yderligen til, for at en Bøn kan være en Bøn i Jesu Navn? Kan vi saa med vor Uforstand og Kortsynethed i det hele taget bede saaledes, som Herren forlanger: „Beder og tror, at I har faaet det, saa skal det vederfares Eder."? Ja der mangler endnu dette: Fuldmagten fra Jesus til at bede i hans Navn; og har vi denne Fuldmagt, saa er Opfyldelsen urokkelig vis. Men du og jeg kan ikke saadan uden videre, selv om det ogsaa sker med et ydmygt Sind og et troende Hjerte, give os til at bede om et eller andet, som synes os godt og nødvendigt og saa mene, at naar vi siger: „I Jesu Navn" før og ikke efter Bønnen, saa er det en Bøn i Jesu Navn. Nej, er Maalet for vort Liv og Hensigten med denne Herrens Forjættelse Guds Forherligelse, saa maa vi i hvert enkelt Tilfælde have Fuldmagt fra Herren til at bede i hans Navn, da han jo er den eneste, som kan se og sige os, hvad der tjener til vort sande Gavn og til Guds Forherligelse. Du har jo heller ikke Lov til at bede et Menneske i et andet Menneskes Navn, selv om du er klar over, at dit eget Navn ikke duer, og selv om du er vis paa, at hans Navn duer, og selv om du anser det, du ønsker at opnaa, for aldrig saa nødvendigt. Det er altsammen ikke nok. Du maa ogsaa der have Fuldmagt til at bruge Navnet.

Men hvordan faar vi saa denne Fuldmagt fra Jesus, denne Vished om, at vi i det enkelte Tilfælde har Lov til at bede og faa i hans Navn? Ja, det lærer Paulus os i Rom. 8, 26, hvor han siger: „Aanden kommer vor Skrøbelighed til Hjælp; thi vi vide ikke, hvad vi skulle bede, som det og bør, men Aanden selv træder frem for os med uusigelige Suk." Fordi den Helligaand er Sandhedens Aand, hvis Gerning det er at vejlede Guds Børn og herliggøre Herren (Joh. 16, 14), derfor kommer han ogsaa i dette Stykke vor Skrøbelighed til Hjælp. Naar vi saa ofte i Livets gode og Livets mørke Dage ikke forstaar, hvad der tjener til vort sande Gavn, saa er det hans Gerning at lægge Sukket efter og Trangen til det, som vi i Sandhed har Behov, og som kan tjene til Guds Forherligelse, ind i vore Hjerter og hjælpe os at faa det frem i Bøn. Vi kan ogsaa pege paa et andet Sted hos Paulus, hvor han siger: „Saa mange som drives af Guds Aand, disse ere Guds Børn" (Rom. 8, 14) Altsaa Guds Børn drives eller føres af Guds Aand ad Guds Veje, længere og længere bort fra dem selv og Verden og Synden, og nærmere og nærmere til Gud, forudsat, at de vil lade sig drive, og Guds Aand driver dem derfor ogsaa til at bede om det, som de i Sandhed har Behov, om det ogsaa skulde være stik imod deres egen Lyst og Tilbøjelighed. Men saa forstaar vi ogsaa, at det er Guds Aand, som giver os Fuldmagten fra Jesus, lægger Visheden ind i vore Hjerter om, at vi tør bede om det ene eller det andet i Jesu Navn, og Visheden om at blive bønhørt. Derfor formaner Paulus ogsaa til at bede til enhver Tid i Aanden (Ef. 6, 18) og det vil jo netop sige at bede saaledes, at Aanden er den, der er den raadende og styrende i vor Bøn. Og det, som det derfor gælder om for os, hvis der skal komme mere Sikkerhed og Vished i vor Bøn, hvis vi mere og mere skal naa til dette altid at faa, hvad vi bede om, det er dette, at være villige og lydige over for Guds Aands Førelser og Mindelser i hele vort Liv, og agtpaagivende overfor hans stille Sukke i Dybet af vor Sjæl, naar han vil drive os til Bøn saa om det ene og saa om det andet. Sker det, saa vokser Ydmygheden og Troen og Visheden, og al vor Bøn bliver mere og mere Bøn i Jesu Navn.

Men en og anden vil maaske saa sige: Ja, men jeg mærker egentlig kun saa sjældent, at Aanden sukker i min Sjæl og driver mig til Bøn og giver mig Vished om, at jeg tør bede i Jesu Navn og være sikker paa Bønhørelse. Hvad skal jeg saa gøre? Du skal gøre det, som Paulus siger: „Lader alle eders Begæringer fremføres for Gud under Paakaldelse og Bøn med Taksigelse" (Filip 4, 6) og saa føje til, hvad Herren selv føjede til, da han bad uden at være klar over Faderens Villie: „Ske ikke min, men din Villie" (Matth. 26, 39).

Kan du paa den Maade lade Gud raade, underordne din egen Villie under Guds Villie, saa faar du jo altid, hvad du beder om, enten Gud opfylder din Bøn eller ikke, og saa oplæres du til at kende, hvad der er Guds gode og velbehagelige Villie. Og lad os saa til Slut huske paa, at selv om der er mange af vore Bønner, som Herren ikke kan opfylde, fordi de er bedte i Uforstand, saa staar det alligevel fast: „Den, som beder, han faar" (Matth. 7, 8). Ingen ærlig Bøn er bedt forgæves. Selv om du ikke faar det, du vil have, da faar du altid, naar du gaar i Bøn til din Gud, en fuldere og fastere Forvisning om det, som var Herrens Svar til Paulus, da han maatte bede forgæves: „Min Naade er dig nok!"(2. Kor. 12, 19).

Ja, Sandheds Aand, forvis os paa,
at ogsaa vi er af Gud Faders smaa,
Da er Sorgen slukket,
Da er Perlen funden,
Paradis oplukket,
Døden overvunden!
Herre, hør vor Bøn!

Amen.

Reedley, Calif.

Det meddeles fra Bladene her, at siden 1. Sept. har Jernbanerne herud befordret 20,000 Kolonister; ud af disse mener man saa, at 10,000 har nedsat sig herude. Hvad der egentlig bevirker en saadan Immigration er vel nærmest de billige Billetter, der sælges i Sept. og Okt. Maaneder — tænk bare, $33 fra Chicago til enhver Plads i California. Det ser ikke ud til, at San Fransisco Katastrofen har fat en varig Skræk i Livet paa ret mange.

Har Høsten af Frugt og Rosiner ikke været overdreven stor for dette Aar, saa kan det dog siges, at Priserne er gode, saa Folk føler sig temmelig vel tilfreds med Resultaterne. Og „Packerne" gør vistnok en straalende Forretning, da Rosinhøsten i Spanien er fejlslagen, saa der sendes Rosiner herfra til England, Tyskland og Frankrig.

Sommeren er nu i Aftagen, men endnu kan vi have varme Dage. Den hensvundne Sommer har været temmelig varm i Forhold til den foregaaende, dog synes Sundhedstilstanden at have været nogenlunde god. Enkelte er kommen her fra de østlige Stater med nedbrudt Helbred og har fundet Lindring. — Den eneste, som ikke kan blive hjulpen er H. C. Petersens lille Søn. Han har nu ligget til Sengs i over et Aar og hentæres Dag for Dag, saa han ligner jo mere en død end en levende. Det er tungt for hans Forældre, men Herren har jo sikkerlig sin Hensigt dermed, hans Raad er jo underlig.

— Inden dette naar til Læserne vil den danske Kirkebygning her i Reedley være halv færdig. Hjørnestenen skulde nedlægges Søndagen den 21de Okt. Kirkens Størrelse bliver: Stibet 24 by 38. Koret 10 by 14. Kvindeforeningen har skænket et Alterskæt — vil tillige pynte Alteret og nedlægge Karpet.

Er det muligt, da er det Meningen at faa Kirken færdig, saa den kan blive indviet Søndagen efter Kredsmødet i Easton. — Alt sker, om Herren vil.

— Søndagen den 7. ds. blev der 8te Sjæle lagt til Menigheden her, maatte Herren saa faa Lov at velsigne dem med megen Naade og Kraft fra det høje, saa de maa være som smaa Himmellys til at skinne og lyse i den Verden, hvori de lever, og hvor der findes saa meget Syndemørke.

— Den 25. ds. er vi indbudt til Fest i Pastor Østergaards Kald. Det er Kvindeforeningen dersteds, der skal have Basar paa en Del Genstande, som de i Aareis Løb har forfærdiget. — Det har vist sig næsten alle Vegne, hvor Kvinderne har samlet sig i kristelige Fore-